
vriendelijke en conservatieve man, voor de objectivistisch geïnterpreteerde Kuyperiaanse lijn koos, gaf zijn broer – opstandig, heftig, onevenwichtig – de voorkeur aan een meer mystiek getinte subjectieve geloofsvorm.

In 1928 publiceerde Aalders in *Onder Eigen Vaandel* een artikel over 'Het theologisch belang van het Assensch leergeschild'. Daarin zette hij in bij de veranderende cultuur, het punt waarop 'Assen' gefaald had. Ter adstructie van zijn tijdsanalyse beriep hij zich nadrukkelijk op O. Noordmans, A.J. de Sopper, W.J. Aalders, J.H. Gunning JHzn en op H. Bavincks rede over *Modernisme en orthodoxie*. De posities zijn bezig te wijzigen, zo betoogde hij. Er heeft een algemene wending in het geestesleven plaatsgevonden. Ter genezing riep hij op tot een hernieuwde aansluiting bij de reformatoren, in het bijzonder bij Luther. 'Het centrum hunner beschouwing is zakelijk het herstel van de persoonlijke verhouding tot God, maar vandaar uit herstel der verhoudingen tot geheel het leven'.¹⁹ Hij wilde achter het neo-calvinisme terug. Illustratief is dat, anders dan in zijn eerste brochures, behalve Kuyper en Bavinck geen gereformeerde theologen worden genoemd. De kloof tussen hem en de GKN was dieper geworden.

Ook bewoog Aalders zich op journalistiek terrein. Want kort na zijn afscheid van de GKN werd hij vaste medewerker aan *Woord en Geest*.²⁰ Dit blad verscheen voor het eerst in 1925, toen de spanningen in de GKN reeds hoog waren opgelopen. Het was in feite het blad der 'jongeren', waarvoor Aalders in 1918 had gepleit, en het moest brengen wat *De Reformatie* beloofd had maar niet bracht: een eigen orgaan voor de progressieve krachten in de GKN. Geelkerken was hoofdredacteur. Aalders schreef regelmatig, zij het minder dan mensen als Buskes, Smelik, J.J.R. Schmall en anderen. De eerste jaren was hij nog intensief bezig met Assen en met Kuyper. Een aanleiding vond hij meestal in de gereformeerde kerkelijke pers, maar na enkele jaren begon de behoefte aan dat soort polemieken merkbaar af te nemen. Vanaf 1930 beperkte hij zich tot schriftbesprekingen en boekbesprekingen. Deze betroffen meestal thema's uit de pastoraal-psychologische en spirituele sfeer. Daarnaast leren we hem kennen als aanhanger van Karl Barth en zien we een toenemende belangstelling voor wat ik korthedshalve aanduid als opwekkingsbewegingen. Hij schreef onder over de Nederlands Christen Gemeenschaps Bond en de Oxford Groep van Frank Buchman. Het laatste jaar waarin Aalders publicitair actief was, was 1937. Hij leverde enkele boekbesprekingen en gaf een vierdelig artikel over Henry Newman. In de twee volgende jaren leverde hij slechts één artikel. Deze afnemende stroom bijdragen

¹⁹ 'Het theologisch belang van het Assensch leergeschild', *Onder Eigen Vaandel* 3 (1928) 128-143, aldaar 15.

²⁰ Zijn naam wordt vanaf 5 november 1927 onder de medewerkers vermeld.